

Afgangsprøven. Men derimod er der set saa ganske bort fra de klassiske Sprogs reale Dannelsesværdi, at man samtidig med Afstæffelsen af Græsk har nedsat Latinens Timetal 42 til 30 Timer, og navnlig i de to øverste Klasser fra 8 til 4 Timer ugentlig, hvoraf følger en Indskrænkning af det læste Pensum til omtrent Halvdelen af, hvad der fordres paa den sproglig historiske Linie. Det maa nu indrømmes, at skal der for Alvor gøres et Forsøg med at grunde en humanistisk Dannelse paa moderne Fag i Stedet for de klassiske Sprog, saa vil der maaste vanskeligt kunne ofres synderlig mere Tid til Latinen; men netop derfor forekommer ogsaa Forsøget mig saa betænkeligt. Det er jo dog endnu ganske usikkert og uprøvet, hvad der vil kunne naas ved Undervisning i Oldtidskundskab paa Grundlag af Oversættelser, og den latinske Litteratur vil i alt Fald ogsaa her komme til at træde stærkt tilbage. Ristnok med Rette er det i sin Tid blevet fremhævet, at man altfor stærkt har undervurderet denne Litteraturs Værdi i Forhold til den græske, og man bør da betænke sig to Gange, inden man rykker Latinen tilbage til en Stilling, hvor den kun vil kunne faa Betydning som formelt Dannelsesmiddel. Paa den svenske Latin-Engelsklinie, den nærmeste fremmede Parallel til den foreslaaede nye Linie hos os, har Latin da ogsaa beholdt samme Timetal som paa Latin-Græsklinien: 8 ugentlige Timer i hvert af de 6 sidste Skoleaar, i alt 48 eller 4 Timer flere end paa den sproglig-historiske Linie hos os og 18 Timer mere, end der nu tiltænkes den paa den nye Linie.

Modstanderne af Skolens Undervisning i Græsk her til Lands have hidtil stadig, hævdet, at de ingenlunde i og for sig vilde den klassiske Dannelse til Livs, og at Afstæffelsen af Græsk ikke maatte opfattes som det første Skridt til ogsaa at fælde Latinen; dette Sprog baade kunde og burde bevare sin Stilling uafhængig af Græskens i vore Skoler. Lør man imidlertid gaa ud fra, at i det mindste en Del af Dhr. Forslagsstillere i den nye Linie se den, der har Fremtiden for sig, saa skønner jeg ikke rettere, end at denne Fremtid vil blive skæbnsvanger for al klassisk Dannelse, Latinen saa vel som Græskens.

Men selv om man ser ganske bort fra denne Side af Sagen og blot betragter den nye Linie under Synspunktet af moderne humanistisk, har Undervisningsplanen en stor Svaghed i sin fuldstændige Mangel paa Koncentration. Forslagsstillernes Forsøg paa at afkræfle denne Indvending forekommer mig temmelig intetsigende. Den „Enhed i Maal og Methode“, hvorved der skulde raades Bod paa Fagspiltelsen, skønnes i Planen hverken at være tilstræbt eller naaet paa nogen fuldkommere Maade end i enhver tidligere nogenlunde fornuftig Undervisningsplan. Den lærde Skole har til alle Tider stræbt at meddele Forslaaelse af den menneskelige Landsudvikling gennem Arbejde med de engang givne historiske (sproglige) og naturvidenskabelige Fag. At man nu lægger Bægten paa de moderne humanistiske ligesom tidligere paa de klassiske eller de matematisk-naturvidenskabelige Fag, kan mulig i andre Henseender ses som et Fortrin, men aldrig med Hensyn til Enheden. Ved Koncentration af Undervisningen forstaar man en Bestræbelse for at undgaa at splitte Skolens Tid og Disciplenes Arbejde og Opmærksomhed over alt for mange forskellige Omraader, idet man fremhæver et enkelt Fag eller en nogenlunde ensartet, snevrere Faggruppe, valgt med Hensyn til dens formentlige Vigtighed for det tilstræbte Dannelsesmaal, medens alle øvrige Fag i Forhold dertil maa træde tilbage og mere dyrkes med den praktiske Nytte end med den almindelige Dannelse for Dje. Men allerede det første Blik paa den foreslaaede nye Timeplan vil vise, at her omtrent Halvdelen af Fagene paa forskellig Maade optræde med lige Bægt. Praktiske Hensyn have gjort det nødvendigt at tildele Latin og Mathematik (med Regning) det uforholdsmæssig største Timetal, medens de Fag, der skulle tjene som egentligt Underlag for den almindelige Dannelse, blive Modersmaal, nyere Sprog og Historie, hvortil her vel maa regnes Oldkundskab. Af disse 5 Fag kan intet siges at være fremhævet som